

links en groen voor de raap

- over de woede van dichters –

zeer juist, lieve vrienden, ik ben
een woedende dichter – in mij
leeft Neruda en LP Boon en
onze Douwes Dekker: klein als
mens, monumentaal in woorden;
ik rijm in de trant van: *'trek
de stekker uit Dedecker, plak
een klever op De Wever, stop
Dewinter in een kinder-wagen;
leer Annemans eens Frans en laat
Vanhecke rijmen: Morel, forel,
jij blonde del, lellebel
uit de goedkoopste lagen'* (om te zingen)

ik ben, jawel, een Hamse Wuiten:
een spotvogel die graag de spot
drijft met zichzelf, zie ons jaarlijks
karnaval, bezoek het voetbalstadion
van Vigor Wuitens: het ligt niet
in een groene zone, de zoontjes
van ons dorp trappen soms
in de zoden, en onder de zoden
komen we allemaal – zo klinkt
onze Hamse taal, of zo botst ze:
wij zijn te nemen of te laten,
te mijden of om op te zoeken,
naar eigen voorkeur of smaak

in ons roept de woede van een Arm
Vlaanderen toen kinderen van vijf
uit hun bed in een kruiwagen werden
geladen, gevoerd door nacht en nevel
om te verongelukken aan het touwslagerwiel

zo luid als de woede van Neruda
rammelt mijn kaduke rijm: wie van ons
heeft de wijm gevoeld, de zweep van
wilgen op zijn blote billen?

een oude en een steeds hernieuwde woede
doet mij zoeken naar woorden:
dagelijks blijf ik op mijn hoede, vertrouw
op wantrouwen, trouw niet maar
blijf trouw als een hond – die ruikt
al eens aan een ander teefje, maar
als het baasje roept is hij present

zo'n vent wil ik zijn: een herdershond
die blaft en bijt, een groot lawijt met
soms een loden hart en lichte voeten,
zijn schrijven is, jawel, 'van moeten'

Staf De Wilde